

LBRIS

We know
books

K.F. BREENE

TAINA
ROZELOR

Traducere din limba engleză
ADRIANA DĂNILĂ

LITERA

București

Capitolul 1

M-am trezit răvășită de imaginea unor ochi aurii uriași. Respirând îngrozită, m-am ridicat grăbită. Aveam părul lipit de fața foarte transpirată. Cămașa îmi era și ea lipită de spate. Un coșmar.

Nu, mult mai rău decât un coșmar. O amintire.

Încă îmi aduc aminte cum m-am chinuit să înaintez printre acei copaci la 14 ani și cum m-am împiedicat de o piatră. Cum am căzut și am alunecat. Când m-am oprit din rostogolit, zăceam întinsă pe spate, cu fața în sus, văzând doar pădurea.

Acei ochi aurii și mari se holbaseră la mine prin întuneric. Capul bestiei era la o înălțime imposibil de înțeles, printre ramurile copacilor. Nu-i văzusem niciodată trupul. Noaptea îl înghițise.

Iar acea imagine s-a reluat în buclă în toate coșmarurile mele în toți acești ani atât de lungi. Nouă ani de reluări.

O tuse umedă, aspră îmi alungă panica. Am tras lung aer în piept pentru a-mi reveni, pentru a mă conecta la momentul în care eram de fapt. Sunetul răgușit se auzi din nou. Tata. Era din ce în ce mai rău.

Am suspinat îngrijorată și mi-am dat părul laoparte de pe față, apoi trăgând așternuturile.

Sora mea, Sable, se trezi brusc pe patul îngust de lângă al meu, din camera noastră foarte mică. Nu aveam multe, dar măcar aveam un acoperiș deasupra capului. Cel puțin pentru moment.

Printre perdelele zdrențuite pătrundea lumina slabă a lunii, iar eu abia puteam să-i întrezăresc chipul întorcându-se către mine, cu ochii mari și plini de frică. Știa foarte bine ce însemna acea tuse.

– E în regulă, i-am zis eu, trecându-mi picioarele peste marginea patului. E în regulă. Mai am elixir de încetinire. Încă nu s-a terminat.

Ea încuviință, ridicându-se și trăgând așternuturile la piept.

Avea doar 14 ani, vârsta la care eu abia supraviețuisem bestiei și tot o pierdusem pe Nana.

Însă acum totul era diferit. De atunci am lucrat cu multă sârguință la elixirul special făcut din planta eternității pe care l-am inventat. Încă nu vindeca blestemul bolii, dar o încetinea drastic și îi anula multe efecte. Datorită elixirului și pentru că le-am dat rețeta celor din sat și i-am învățat cum să îl facă, am pierdut doar o singură persoană în acest an. Dacă iarna ar fi cedat odată, venirea primăverii ne-ar fi ajutat să ne revitalizăm grădinile. Plantele intraseră în hibernare iarna și nu mai făcuseră frunze noi. Grădinile din micile noastre curți nu erau suficient de mari pentru a ne susține dacă am fi avut pe cineva în pragul morții. Și erau destui în situația asta.

Fratele meu mai mare, Hannon, deschise ușa și își vârî capul în cameră. Părul roșu îi încadra capul ca o tornadă. Mai mulți pistrui îi întunecau ușor fața palidă. Spre deosebire de mine, el nu se bronză deloc. Avea doar două culori: alb și roșu.

– Finley, zise el înainte de a-și da seama că eram deja trează. Lăsa ușa deschisă, dar ieși, așteptându-mă. Starea lui se agravează, continuă Hannon încet, după ce am ieșit în hol. Nu mai are mult.

– A rezistat în ciuda bolii mai mult decât oricine altcineva de aici. Și o să continue să reziste. Recent, am făcut câteva îmbunătățiri. O să fie bine.

Am făcut un pas către camera tatei, care era exact lângă a mea, dar fratele meu m-a oprit, apucându-mă de braț.

– Nu mai are mult, Finley. Cât să o mai țină așa? Suferă. Copiii îl văd cum suferă.

- Asta se întâmplă pentru că am ajuns la cele mai slabe frunze din planta eternității. De îndată ce vine primăvara, o să fie mai bine, Hannon, o să vezi. O să găsec un leac pentru el. Nu se alătură Nanei și mamei pe lumea cealaltă. Nu o va face! *O să găsec un leac.* Trebuie să existe.

- Singurul leac e să rupem blestemul, dar nimeni nu știe cum să facă asta.

- Cineva trebuie să știe, am rostit eu încet, deschizând ușa de la camera tatei. Cineva din regatul ăsta uitat de soartă știe cum să rupem blestemul. O să-l găsec și o să scot adevărul de la el.

O lumânare din sfeșnicul de pe masa de lângă ușă pâlpâia. Am ridicat-o și am protejat flacăra, făcând un căuș în jurul ei, grăbindu-mă să ajung la tata. De o parte și de alta a patului erau câte două scaune, ca întotdeauna. Câteodată, le foloseam pentru a ne aduna în jurul lui când era lucid. În ultima vreme însă, erau folosite pentru a-l supraveghea, ca să-l urmărim cu înfrigurare cum se lupta să rămână în viață.

Fața ridată a tatălui meu părea cenușie în lumina lumânării. Pleoapele lui tremurau ca și cum era prins într-un coșmar.

Era, presupuneam eu. Cu toții eram. Tot regatul era. Regele nostru nebun se folosise de magia vicleană a unui rege demon pentru a rezolva o dispută personală, iar acum toți sufeream consecințele. De fapt, *el* nu le mai suporta. El murise și ne lăsase pe toți să putrezim. Ce nenorocit! Nu ne spusese din ce cauză murise, dar eu speram că o cangrenă oribilă îi mâncase scula.

Am așezat lumânarea pe masa de lângă pat înainte de a verifica șemineul din celălalt capăt al încăperii. Cărbunii pâlpâiseră sângeri înainte de a se face negri, emanând suficientă căldură pentru a încălzi ceainicul de apă de deasupra. Nu știam niciodată când era nevoie de apă caldă. Cum blestemul distrusese toate utilitățile moderne precum electricitatea și apa caldă, aproape aruncându-ne înăpoi în Evul Mediu, trebuia să ne descurcăm cu ce aveam.

– Dash spune că mai avem foarte puține frunze utilizabile, iar recolta pe care ai plantat-o încă nu este gata, zise Hannon.

– Nu am planta... Nu mai contează.

Nu am mai încercat să-i explic că planta eternității răsărea natural în fiecare an dacă o înconjurai de un pământ bun și o îngrijeai bine. Hannon nu era cine știe ce grădinar.

– Dash nu ar trebui să spună povești.

Dash era cel mai mic frate, un băiat de 11 ani care se mișca mult mai mult decât asculta – cu excepția momentelor în care mă asculta pe mine cum vorbeam singură, din câte se părea. Nu îmi dădusem seama că mă auzise.

– Mă pricep la plante și la grădinărit, dar nu sunt vrăjitoare, Hannon. E o pasiune, nu magie. S-ar putea să nu fie atât de frig aici, dar e suficient de rece pentru a afecta creșterea plantelor. Am nevoie de puțin soare. Mă tot rog la zeiță pentru asta, dar ei, în mod clar, nu-i pasă deloc de noi. Divină pe dracu'! Poate că ar trebui să ne întoarcem la vechile datini ale strămoșilor noștri. Ei se închinau la niște zei care stăteau pe un munte sau ceva de genul ăsta. Poate că unul dintre ei o să asculte.

– Citești prea mult.

– Se poate așa ceva?

– Atunci visezi prea mult cu ochii deschiși.

Am ridicat din umeri.

– Asta probabil e adevărat.

Trusa mea medicinală mă aștepta în colț – ierburi, un mojar și un pistil așezate pe o tavă de lemn. Cele două frunze amărâte din vasul de ceramică fuseseră deja uscate în lumina slabă a soarelui din amiaza trecută.

Foarte poetică această rețetă de vindecare. Înflorător de poetică. Fusesse nevoie de multă lectură, de încercări și de erori pentru a-mi da seama cum funcționa – și încă nu terminasem. Eram sigură că regele demon râdea de mine undeva. De noi toți. El era nenorocitul care îi luase aurul regelui și care inventase blestemul de rahat

care acum ne chinuia pământurile. Slugile lui fuseseră instalate în regat pentru a ne urmări cum ne chinuiam. Păcat că acum putezau în pământ alături de răposatul rege. Meritau să fie morți șobolanii nenorociți!

– Ce a fost asta? întrebă Hannon, care avea un temperament mult mai blând decât al meu, deși asta nu era tocmai o mare realizare.

Nu ridicasem prea mult ștacheta.

– Nimic, am murmurat eu.

Nu se cuvenea ca o doamnă să vorbească urât – sau cel puțin așa îmi aminteau oamenii din satul nostru vechi. Și la fel de rău era să le arăți degetul mijlociu, mai ales după ce se încruntau la tine. Erau oameni foarte scorțoși în acest sat, dar, dacă ne scuturai, nu aveam nici două parale la un loc.

Tata avea convulsii și spasme la fiecare tuse umedă.

Cu mâinile tremurânde, luptându-mă să rămân calmă, am zdrobit frunzele cu pistilul. O aromă înțepătoare, ca de brânză coaptă amestecată cu usturoi, îmi inundă simțurile. Poate că frunzele erau mici, dar erau pline de magia vindecării.

Tata se repezi către marginea patului.

Hannon fu acolo într-o clipită, așezându-se lângă el și ridicându-i găleata de pe podea. Îl ajută să se aplece peste margine și să vomite. Știam foarte bine că avea să fie și sânge în vomă.

– Concentrează-te, mi-am zis încet, scuturând două picături de apă de ploaie de pe deget peste frunzele zdrobite.

Le colectasem în miez de noapte. Păreau să funcționeze cel mai bine. Apoi am presărat celelalte ierburi, care erau mult mai ușor de găsit – o crenguță de rozmarin, o frunză de mărar, un strop de scorțișoară. Și, în cele din urmă, ingredientul care era aproape la fel de important precum planta eternității: petala plină și sănătoasă a unui trandafir roșu.

Trebuie să fie și roșu. Alte culori nu funcționau atât de bine. Nu aveam nici cea mai mică idee ce legătură aveau trandafirii roșii cu blestemul sau cu demonii, dar, cum efectele erau clare, creștea

înzecit potența elixirului. Asta mă făcea să cred că mai existau pe undeva unul sau două ingrediente pe care încă nu le încercasem și care puteau să fie leacul. Un leac pe termen lung, care să ne scape de aceeași rutină ce ne ducea constant la același rezultat. Ceva care ar fi distrus boala cu totul. Dacă exista pe undeva, aveam să-l gășesc. În timp util, speram, pentru a-l salva pe tata.

Tata gemu puternic, făcându-mă să mă mișc mai repede. Respira greu, chinuit, prin gâtul și așa încordat. Cel puțin avea inima puternică. Un infarct o răpise pe mama cu un an în urmă. Trupul ei trecuse prin prea multe, iar inima ei cedase. Nu mă pricepeam să fac elixirul atât de bine pe atunci. Tata avea mai mult timp.

Trebuia să aibă mai mult timp.

– Sincer, Dash are dreptate. Avem nevoie de mai multe provizii, am zis eu, lucrând intens cu pistolul. Nu sunt suficiente doar planțele noastre.

– Parcă ieri ai zis că nimeni nu mai are oricum provizii, nu?

– Nu unele pe care să fie dispuși să le împartă, oricum.

Toți aveau părinți bolnavi și *poate* unul sau doi bunici bolnavi, dacă aveau noroc. Resursele noastre erau aproape terminate.

– Atunci de unde o să... Lăsa cuvintele în aer. Nu.

– Nu am de ales, Hannon. În plus, am tot intrat și am ieșit din acea zonă de mai multe ori în ultimii ani și nu am avut probleme. Chiar și noaptea. Bestia cel mai probabil nici nu mai patrulează prin Pădurea Interzisă.

Mâinile începuseră să-mi tremure, așa că m-am oprit preț de câteva clipe și am tras adânc aer în piept. Să-l mint pe Hannon era una – era un suflet pur și voia să mă creadă –, dar eu nu eram suficient de nebună încât să-mi cred propriile minciuni. Doar pentru că nu mai văzusem bestia în nici o altă vizită în afară de prima nu însemna că încetase să vâneze intrușii. Satul nostru era la marginea regatului, iar eu eram foarte vicleană. Mă asiguram că nu eram văzută. Auzeam însă răgetele. Era acolo, așteptând. Urmărind. Cel mai periculos prădător.

Bestia nu era însă singurul pericol din pădure. Creaturi oribile fuseseră eliberate de blestem și, spre deosebire de bestie, ele nu păreau să fie oprite de deschizătura dintre copaci. Obişnuiau să țâșnească din Pădurea Interzisă, după lăsarea întunericului, și să-i mănânce pe sătenii pe care-i prindeau pe afară. Din când în când, dărau câte o ușă și îi mâncau pe săteni în casele lor.

Nu se mai întâmplaseră astfel de incidente de mult. Nici unul dintre noi nu înțelegea de ce ne lăsaseră în pace, dar încă erau în pădure. Auzeam și răgetele lor. Acel loc era înțesat de pericole.

– E în regulă, am întărit eu, deși el nu se grăbise să mă contrazică. Câmpul cu planta eternității e aproape. O să mă strecor repede, o să iau ce am nevoie și o să ies. Am un simț al direcției foarte bun în acel loc. Intru și ies.

– Doar că mai sunt două zile până la luna plină.

– Asta o să mă ajute să văd mai bine.

– Da, dar o să crească puterea bestiei. O să miroasă mai bine. O să alerge mai repede. O să mestece mai puternic.

– Nu cred că mestecatul domol e mai bun decât cel rapid și puternic, dar nici nu contează. O să fiu rapidă. Știu drumul.

– Nu ar trebui să știi drumul.

Din modul în care o spusese, am înțeles că Hannon era pe cale să renunțe la luptă. Nu mai avea puterea să mă convingă să nu mă duc. Cumva, sperasem să încerce mai cu zvăc.

Am făcut o grimasă, deși îmi dorisem să zâmbesc, iar stomacul începu să mă roadă. Trebuia să merg. Și mă tot dusesem în acești ani și mă întorsesem în siguranță.

Însă detestam fiecare astfel de ieșire.

– Când? întrebă sobru Hannon.

– Frunzele sunt foarte puternice când sunt recoltate seara, i-am zis eu, și suntem deja în încurcătură, nu prea mai avem timp, cum ai zis și tu. Nici o clipă nu e mai bună ca prezentul.

– Ești absolut sigură că trebuie să mergi?

Umerii mi s-au gârbovit preț de un moment.

– Da.

O oră mai târziu, stăteam în camera din față cu o traistă din tweed atârându-mi pe piept. Planta părea să reacționeze foarte bine când era cărată în acest fel. Aflasem de acest sfat dintr-o carte și demonstrasem teoria prin încercări și eșecuri. Frații mei și sora mea erau cu mine.

– Ai grijă!

Hannon m-a strâns de umăr, privindu-mă în ochi.

Cu opt centimetri mai înalt decât cei 1,80 ai mei, era cel mai înalt bărbat din satul nostru. Era și unul dintre cei mai puternici. Avea brațe mari și spate lat. Majoritatea ar fi presupus că el era cel care ar fi trebuit să-și riște viața în bârlogul bestiei. Sau cel care trebuia să vâneze pentru cina noastră în partea mai sigură a pădurii, către est. Dar nu, Hannon era tipul care își frângea mâinile și mă aștepta acasă, gata să mă peticească când intram sângerând pe ușă. Și bine că era acolo, că de mai multe ori am ajuns acasă șchiopătând. Blestemații ăia de porci mistreți din partea de est a pădurii erau adevărați maestri în arta sfârtecacului. Teribil de răi.

Bestia era cu totul altceva.

„Curaj.“

În depărtare se auzea o pasăre de noapte țipând a primejdie. Căsuțele din jurul nostru de pe poteca de pământ stăteau ghemuite în liniște, iar locuitorii lor dormeau duși la acea oră din noapte. Dormeau sau stăteau în tăcere în casele lor întunecate, nedorindu-și să atragă vreo creatură care ar fi putut să se strecoare prin deschizătura dintre copaci. Poate că nu se mai întâmplase de ani buni, dar oamenii de aici aveau memorie bună.

– Să nu-ți asumi riscuri, zise Hannon. Dacă vezi bestia, fugi!

– Dacă o văd, cel mai probabil o să fac pe mine.

– Bine. Doar să faci asta alergând.

Ce sfat înțelept!

– E în regulă, Hannon. Am luat elixirul de mascare a mirosului. De obicei, funcționează când vânez. O să ajute.

El încuviință, dar se părea că nu terminase cu vorbele de îmbărbătare.

– E doar o bestie, zise el. Asta e cea mai mare preocupare. Te-ai confruntat și cu alte creaturi în acea pădure și ai ieșit învingătoare.

Nu era chiar așa, dar, cum spuneam, Hannon era un suflet pur. Nu părea să-și dea seama când mințeam. Dacă el credea că eram mai dură decât eram de fapt, avea să se îngrijoreze mai puțin. Pe cine putea să rănească asta? M-am întors și am îmbrățișat-o strâns pe Sable, sărutând-o pe creștet. Dash fu următorul, apoi a trebuit să mă lupt să-l dezlipesc de mine.

– Lasă-mă și pe mine să merg, mă imploră Dash. Știu unde e. Te pot ajuta să colectezi mai multe. Mă pot lupta cu monștrii!

– Cum... M-am oprit. Nu era momentul să țip la fratele meu mai mic. Am făcut însă semn către Hannon. Cât timp sunt plecată, fă bine și află de unde știe el unde e câmpul. Să nu-l pedepsești până când nu mă întorc! Vreau să particip și eu la asta.

L-am îmbrățișat încă o dată pe Hannon și am plecat repede. Puteam să fac asta. *Trebuia* să fac asta.

Nenorociții de mistreți îmi rupseseră arcul cu o săptămână în urmă, așa că înaintam doar cu un pumnal și un briceag, dosite în pantaloni. Nici una din aceste arme nu avea să facă mare lucru în fața bestiei. Însă, dacă mă gândeam mai bine, dacă bestia *chiar* avea o armură impenetrabilă, atunci nici zece săgeți nu aveau cum să mă protejeze.

Am luat-o pe o scurtătură din spatele a două căsuțe, sărind peste garduri și apropiindu-mă de marginea Pădurii Interzise. O bucată de pământ, unde iarba fusese păscută de oi, era tot ce mă mai separa de intrare. Buruienile se întindeau către acea zonă, apoi se veștejeau și mureau. Copaci fantomatici se ridicau la intrare, cu ramuri răsucite, care se întindeau către sat. Dincolo de asta se vedeau doar umbre tăiate de lumina lunii sub cerul înțesat de stele.